

ת"פ 22732/07/15 - מדינת ישראל נגד ענבל קרספין, מרדכי קרספין

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 22732-07-15 מדינת ישראל נ' קרספין ואח'
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל
נגד
1. ענבל קרספין
2. מרדכי קרספין
המאשימה
הנאשמים

הכרעת דין

כמצוות המחוקק, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשמת מביצוע עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. כמו כן, החלטתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מביצוע עבירה של הפרה הוראה חוקית ומביצוע עבירת איומים, כלפי המתלוננת, אך אני מרשיעה אותו בביצוע עבירת איומים כלפי עוה"ד עודד מזעקי, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

1. מבוא

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "חוק העונשין"). בנוסף, יוחסה לנאשם 2 עבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום ביום 26.3.2015 בשעות הבוקר, בתום דיון אשר התקיים באולמה של המפקחת על המקרקעין, המצוי ברחוב אופנהיימר 1- בעיר רחובות, פנתה ענבל בת רפאל קריספין עמר (להלן: "הנאשמת") אל הגברת אורטל אסתר ויזל (להלן: "המתלוננת") ואמרה לה "אני אתן לך להצטער על היום הזה שבאת לגור שמה" בהמשך, פנה מר מרדכי בן יוסף קריספין (להלן: "נאשם") למתלוננת ואמר לה "אני עוד אראה לך מה זה, אני אזיין אותך ואפתח לך את התחת".

מיד ובסמוך לכך ועל פי כתב האישום פנה הנאשם לעורך הדין עודד מזעקי, אשר יצג את המתלוננת (להלן: עוה"ד מזעקי) ואמר לו "יא זבל, קוקסינל, יא מניאק, אני אפתח לך את התחת, יא ערבי, יא מזדיין, יא זבל, מגן עליה".

נטען כי בעשותם כאמור, איימה הנאשמת על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה ובנכסיה, וזאת על מנת להפחידה.

עמוד 1

עוד נטען כי במעשי הנאשם כפי שתואר איים הנאשם על המתלוננת ועל עוה"ד מזעקי בפגיעה שלא כדין בגופם וזאת על מנת להפחידם. זאת ועוד, נטען כי בעשותו כאמור, הפר הנאשם הוראות צו למניעת הטרדה מאיימת, שניתן במסגרת הליך ה"ט 31183-11-14 ביום 20.11.2014, ואשר על פיו נאסר על הצדדים ליצור קשר כלשהו זה עם זה ולהטריד האחד את רעהו.

תשובות הנאשמים לכתב האישום:

הנאשמת כפרה במיוחס לה. בתשובתה לאישום אישרה, כי שהתה מחוץ לאולם המפקחת ברחובות, וכי אמרה את הדברים המיוחסים לה, אולם הדברים נאמרו בלחש, לאזני בעלה. עוד טענה הנאשמת בתשובתה, כי הניסוח המדויק של הדברים אותם אמרה בלחש ולא מתוך כוונה לאיים היה "אני אתן לה להצטער על היום הזה שבאה לגור שמה". בנסיבות אלו, טענה הנאשמת, דבריה אינם מהווים דברי איום כהגדרת החוק. לחילופין, טענה הנאשמת, להגנת זוטי דברים, לפי הוראות סעיף 34 לחוק העונשין.

הנאשם כפר אף הוא במיוחס לו. בתשובה לאישום אישר, כי שהה באולם המפקחת ביום האירוע, אישר כי גידף את עוה"ד מזעקי, אולם הכחיש כי איים וכי אמר את המילים "אני אפתח לך את התחת". בהתייחסו להפרת עבירה חוקית, השיב הנאשם כי זומן לדיון לפני המפקחת, ולכן נאלץ לשהות במחיצת המתלוננת, ולכן לא הפר את הצו למניעת הטרדה מאיימת.

ומכאן ההליך שלפני.

מהלך התיק והעדויות שנשמעו:

במסגרת פרשת התביעה נשמעו עדויות המתלוננת ועורך הדין עודד מזעקי. עוד במסגרת פרשת התביעה הוגשו הראיות הבאות: פרוטוקול דיון בהטרדה מאיימת מיום 16.11.2014 סומן **ת/1**; מזכר זימון חשודים לחקירה מיום 01.4.2015 סומן **ת/2**; מזכר קבלת מסמכים נוספים מהמתלוננת מיום 01.4.2015 סומן **ת/3**; הודעת נאשם 2 מיום 05.4.2015 סומן - **ת/4**; הודעת נאשמת 1 מיום 05.04.2015 סומן **ת/5**; פרוטוקול דיון בפני המפקחת על המקרקעין מיום 26.3.2015 סומן **ת/6**; דיסק שמע סומן **ת/7**.

בפרשת ההגנה, נשמעה עדותם של הנאשמים. כן, הוגש תמליל ההקלטה, שנכתב ע"י השוטרת מיטל לב, ביום 05.04.2015 סומן **נ/1**; הודעת המתלוננת מיום 26.3.2015 סומן **נ/2** והודעת עורך הדין מר עודד מזעקי מיום 26.03.2015 סומן **נ/3**.

העובדות הבלתי שנויות במחלוקת:

הרקע לאירוע נשוא כתב האישום, הינו סכסוך שהתגלע בין הנאשמים להמתלוננת, על רקע יחסי השכנות שלהם. מן העדויות עולה, כי מאז עברה המתלוננת לגור בבית המשותף, בשנת 2014, שררה מתיחות רבה בין המתלוננת לנאשמים, זאת על רקע טענות המתלוננת בדבר השתלטות הנאשמים על שטח החצר המשותפת, ובדבר פגיעה בפרטיותה ובאיכות חייה, נוכח שהותם של הנאשמים ובני ביתם בחצר הצמודה לחלונת דירתה. המחלוקת הוחרפה, עד כדי מתן צו הדדי למניעת הטרדה מאיימת בין המתלוננת לנאשם, בהליך שיזמה המתלוננת. עפ"י הוראות הצו, נאסר על

הצדדים ליצור קשר כלשהו זה עם זה, בין בדיבור ובין בהתנהגות, להטריד זה את זה בדיבור או בהתנהגות, לבלוש ולהתחקות אחד אחרי השני, ולהטריד אחד את השני בדרך כלשהי. תוקפו של הצו, מיום שניתן (20.11.14), למשך 6 חודשים.

אין חולק, כי המתלוננת הגישה תביעה אצל המפקחת על המקרקעין, ובבוקר האירוע נשוא כתב האישום התקיים דיון במעמד הצדדים לפני המפקחת, במסגרתו עתרה המתלוננת כי המפקחת תיתן הוראות שתצמצמנה את ה"השתלטות על רכוש משותף והפיכתו למתחם פרטי" (ר' ת/6) בכל הנוגע להתנהלותם של הנאשמים בחצר הבית המשותף. בתום הדיון ניתנה החלטה, לפיה הורתה המפקחת לנאשמים להסיר את המצללה שהותקנה בחצר, לחדול משמיעת מוזיקה ברמקולים בחצר ולהותיר את שער החצר כשהוא אינו נעול.

על רקע האמור, ובתם הדיון כבר קצרה הדרך להתלהטות הרוחות ומיד עם סיומו ובצאתה של המפקחת מהאולם החלו נאמרים דברים ע"י הנאשמים.

2. חלק כללי - ראיות:

ההכרעה בתיק דנן היא בעיקרה הכרעה בין מהימנות גרסאותיהם של עדי התביעה, מזה, והנאשמים, מזה. הראיות העיקריות בתיק הן גרסאותיהם של עדי התביעה והנאשמים, כפי שנמסרו בחקירתם וכן בעדותם בבית המשפט. בנוסף, הגישה התביעה הקלטה של האירוע נשוא כתב האישום. הנאשמים לא טענו כל טענה לעניין קבילות ההקלטה, אלא טענו כי דברי האיום המיוחסים לנאשמים כלל לא נשמעים בה.

הדיון להלן יפתח בסוגיית ההקלטה. לאחר מכן, אעבור לניתוח גרסאות עדי התביעה והנאשמים.

א. ההקלטה:

כאמור, האירוע נשוא כתב האישום הוקלט על-ידי עוה"ד מזעקי. הקלטת והתמלול, שנערך מאוחר יותר, ע"י השוטרת מיטל לב, הוגשו לבית-המשפט (ת/7, נ/1).

כפי שצוין לעיל, ב"כ הנאשמים לא טענו כל טענה ביחס לקבילות ההקלטה. אמנם נטענו טענות ביחס לעיתוי ההקלטה ועצם עריכתה בתום דיון משפטי בתוך אולם הדיונים, אולם לא הועלה כל ספק ביחס לקבילותה. למעלה מכך, הסניגורים אף הצטרפו בטיעוני הסיכום לטענת ב"כ המאשימה, כי ההקלטה היא אכן הראיה הטובה ביותר. הצדדים, כאמור, נחלקו באשר למלל הנשמע בהקלטה.

נוכח האמור, איני נדרשת כלל לניתוח שאלת קבילות ההקלטה.

למעלה מן הצורך, אציין, כי בהתאם להלכה הפסוקה והמגמה של מעבר מכללי קבילות למשקל, עומדת ההקלטה (אף שאין מחלוקת כי הינה חובבנית) בתנאים שנועדו להבטיח, כי ההקלטה היא מהימנה (ר' למשל ע"פ 4481/14 **בראונלי נ' מדינת ישראל** (16.11.16)). קרי: הוכחת מהימנותה של ההקלטה כמשקפת את הנאמר בין הצדדים; וזיהוי כהלכה של הדוברים באותה שיחה.

במקרה דנן, עוה"ד מזעקי מסר בעדותו, כי הקליט את הדברים שנאמרו ע"י הנאשמים, באמצעות מכשיר הקלטה, על גבי דיסק או-קי שהחזיק בצרור המפתחות שלו. ההקלטה בוצעה ביום 26.03.15, כאשר באותו היום, בשעה 14:46,

כבר מסר עוה"ד מזעקי את הודעתו במשטרה ומסר לחוקרת את העתק ההקלטה. לדבריו, הקליט את השיחה במלואה והעביר את המידע בכללותו ולא ערך כל שינוי במסגרת ההקלטה או ההעברה. עוה"ד מזעקי תיאר בעדותו, כיצד העביר את קובץ השמע ממכשיר ההקלטה אל דיסק שהועבר למשטרה. כל הדוברים בשיחה, היינו המתלוננת, עוה"ד מזעקי והנאשמים זיהו את קולם בהקלטה והנאשמים אף אישרו את עצם קיומה של השיחה ואת מרבית הדברים שנשמעים בהקלטה כדבריהם שלהם.

לעניין תוכן ההקלטה -

כאמור, נחלקו הצדדים באשר לדברים הנשמעים בהקלטה. אין חולק, כי מדובר בהקלטה חובבנית, ועל כן ישנו קושי בשמיעת הדברים הנאמרים בה. יצוין, כי הקושי אינו בזיהוי הדוברים בהקלטה, כי אם בזיהוי דברי האיום המיוחסים לנאשמים. בכדי לדייק, המחלוקת הינה, האם אמרה הנאשמת למתלוננת "אני אתן לך להצטער על היום הזה שבאת לגור שמה", או שכתענת הנאשמת בעדותה הראשית, פנתה לבעלה ואמרה לו "עזוב, עזוב, היא תצטער שהיא באה לגור אצלנו" (עמ' 33 לפרוטוקול, ש' 18), והאם אמר הנאשם למתלוננת "אני עוד אראה לך מה זה, אני אזיין אותך ואפתח לך את התחת", וכן אמר לעוה"ד מזעקי "אני אפתח לך את התחת".

האזנתי להקלטה פעמים רבות בלשכתי. כל משכה שתי דקות ו - 12 שניות. אף שמדובר בהקלטה חובבנית ושברקע נשמעים מספר דוברים (המתלוננת, עוה"ד מזעקי, הנאשמים, ואף הקלדנית, ולקראת סוף ההקלטה קול גברי נוסף - כפי הנראה, איש המשמר, וגם המפקחת), מהאזנה לדיסק עולים בבירור הדברים הבאים:

בדקה 0:08 להקלטה נשמעת הנאשמת אומרת **"תשמעי אותי.. אני אתן לך להצטער על היום הזה שבאת לגור שם"**.

בהמשך, נשמעים מפי הנאשם דברים אשר אינם שנויים במחלוקת ואשר הנאשם מודה בהם. כך, בדקה 0:10 להקלטה, נשמע הנאשם אומר **"הוא יותר זבל ממנה. הוא הזבל לא היא, הוא זבל לא היא"**.

בדקה 0:16 נשמע עורך הדין אומר **"אנחנו מבקשים שגבירתי תיכנס לאולם"** בתגובה משיב הנאשם (0:22) **"נו את רואה זה זבל"**.

בדקה 0:26 נשמע הנאשם אומר **"שקרנים אתם, שקרנים גועל נפש"**

בדקה 0:31 נשמע הנאשם אומר, **"קוקסינל אתה יא מניאק מאיפה הביאו אותך, יא חתכת זבל מניאק"**.

בדקה 0:35 נשמעת מפי הנאשם, בבירור, המילה **"ת'תחת"**, אך סופו של המשפט אינו ברור בשל דברים אחרים שנאמרים ברקע.

בדקה 0:39 נשמע הנאשם אומר, **"אתה מקליט, אתה מקליט יא מניאק?"**

בדקה 0:51 נשמע הנאשם אומר, **"יא מזדיין"**

בדקה 0:55 נשמע הנאשם אומר **"יא ערבי"**

בדקה 0:58 נשמע הנאשם אומר "אתה מגן עליה, אה? אתה מגן עליה, חתיכת זבל"

למשך ההקלטה ודברי הנאשם, נשמעת הנאשמת מפצירה בו ואומרת "שב, שב נו די", "די כבר" ובדקה 0:52, נשמעת אומרת לנאשם " די עם הפה המסריח הזה, אני שונאת את הדיבור הזה".

מהאזנה להקלטה עולה, כי הנאשם 2 אינו נשמע בה אומר למתלוננת, את הדברים המיוחסים לו בסעיף 2 לכתב האישום "אני עוד אראה לך מה זה, אני אזיין אותך ואפתח לך את התחת".

עוד יצוין, כי קולה של המתלוננת נשמע מספר פעמים בהקלטה, כשהיא אומרת "נקבל את זה פה?", כך בדקה 0:05, 0:07, 0:11, וכן - 0:21.

זה המקום לציין כי, כי התמלול שהוגש לבית המשפט (נ/1), אינו כולל את המילה "ת'תחת", הנשמעת בדקה 0:35. אולם, לאור העובדה שההקלטה הוגשה ובית המשפט יכול היה להאזין לה באופן בלתי אמצעי, ומאחר ואין חולק בדבר מהימנות וקבילות ההקלטה, הרי שאין באמור בתמלול השגוי שנערך ע"י השוטרת בכדי להפחית ממשקלה הראייתית של ההקלטה.

ב. עדות המתלוננת:

המתלוננת סיפרה בעדותה לפני, כי בסמוך לאחר המועד בו רכשה את הדירה בבית המשותף, החלה בהליכים כנגד הנאשמים, אשר השתלטו על חצר הבניין המשותף והפכו אותה לטענתה, לחצר פרטית.

בהתייחס לאירוע נשוא כתב האישום סיפרה הנאשמת כי, במועד האירוע, בסוף הדיון שהתקיים אצל המפקחת על המקרקעין, ולאחר שהמפקחת והמזכירה יצאו מהאולם, "ואז שניהם ניגשו אלינו, אלי ולעורך דין, ממש באגרסיביות, והיא אמרה, אני עוד אתחרט על הרגע שאני נשארתי שם, והוא קילל ואמר, סליחה שאני מדברת, אני אפתח לך את התחת, יא שרמוטה, וזהו. גם הוא גידף את העורך דין שלי, אמר לו, יא הומו, יא מזדיין, ערבי, אתה מגן עליה." (עמוד 14 שורה 9-6). עוד סיפרה המתלוננת, "הם התקרבו אלינו, עמדנו ליד השולחן, נעמדנו, רצינו לצאת, ואז הם התקרבו לשנינו, התחילו, היא ניגשה אלי יותר קרוב, והוא ניגש לעורך דין שלי, כמו שאמרתי, היא אמרה, אתה עוד תצטערי על הרגע שנשארתי שם, הוא קילל אותי" (עמוד 14 שורה 14-16).

שאלת מהימנות גרסתה של המתלוננת:

בחנתי את עדותה של המתלוננת בבית המשפט אל מול הגרסה שנמסרה על ידה בהודעתה במשטרה, מיד לאחר האירוע, ומצאתי כי גרסתה נותרה עקבית.

כך על פי הודעתה, כפי שנמסרה ביום 26.03.2015 בשעה 15:04:

"לאחר סיום הדיון, השופטת יצאה מהחדר, אשתו ענבל עמר התקרבה אלי ואמרה לי " אני אתן לך להצטער על היום הזה שבאת לגור שם" אחר כך מרדכי קריספין התקרב אלי ואמר לי "אני עוד אראה לך מה זה, אני אזיין אותך ואפתח לך את התחת" בנוסף הוא אמר לעו"ד שלי ששמו עודד מזעקי "יה קוקסינל, יה מניאק,

אני אפתח לך את התחת, יא ערבי, יזבל מגן עליה" (נ/2, ש' 31-34).

בחקירתה הנגדית ע"י ב"כ הנאשמת, עמדה המתלוננת על גרסתה ואישרה כי הנאשמת התקרבה אליה, בתום הדיון ואמרה לה את עוד תתחרטי על הרגע שנשאת שם (עמוד 17 שורה 28-30).

עם זאת, מצאתי קשיים מהותיים בעדותה של המתלוננת.

ראשית, מהקלטת האירוע, עולה כי חלק ניכר מפרק הזמן הקצר בו מתרחש האירוע, המתלוננת כלל אינה קשובה למתרחש, אלא פונה - כפי הנראה לקלדנית - בשאלה החוזרת "**אנחנו נקבל את זה פה?**". מן ההקלטה עולה בבירור, שהיא כלל לא מהווה חלק מההתרחשות ברקע. שעה שהנאשם, מגדף את מירב הגידופים המיוחסים לו, ואף תוך כדי שהנאשמת אומרת את הדברים המיוחסים לה, המתלוננת ממשיכה בשלה ועסוקה בדבר אחר שאינו קשור כלל לדברי הנאשמים.

שנית, מעדותה של המתלוננת עצמה עולה, כי היא ועוה"ד מזעקי, בטרם הגיעו למסירת העדות במשטרה, שוחחו ביניהם על אשר אירע (ר', עמ' 18, ש' - 17-18). כך, גם עולה מעדותו של עוה"ד מזעקי ("נסענו יחד למשטרה, בטח שדיברנו", עמ' 29, ש' 8 וגם בשורה, 27).

צירופן של שתי עובדות אלו, מעלה חשד רב לכך שהדברים שהמתלוננת טוענת שנאמרו, כלל לא נקלטו בחושיה, בזמן אמת, אלא למדה אותם בשלב מאוחר יותר, משיחתה עם עוה"ד מזעקי ומהקשבתה להקלטה. כך, גם טענתה בדבר תחושת הפחד, שחשה בזמן אמת, והאגרסיביות שהופגנה ע"י הנאשמים כלפיה, מוטלת בספק, נוכח העובדה כאמור, שבעת האירוע כלל לא הייתה קשובה למתרחש מסביבה ותגובתיה, כפי שהן נשמעות בהקלטה משדרות "עסקים כרגיל" וכלל לא כוללות ביטויים של מי שחש בפחד או חשש לעצמו או לאחר.

שלישית, טענת המתלוננת, כי הנאשם איים עליה באומרו "אני אראה לך מה זה, אני אזיין אותך ואפתח לך את התחת", אינן נתמכות באף אחת מהראיות. האמירה הזו אינה עולה מההקלטה, אינה עולה מעדותו של עוה"ד מזעקי (לא בהודעתו במשטרה ולא בעדותו בבית המשפט), והנאשמים מכחישים שנאמרה. עובדה זו, גם היא, מטילה צל על גרסתה של המתלוננת. יודגש, כי עפ"י רצף האירועים, כפי שתואר ע"י המתלוננת, דברים אלו נאמרו לטענתה ע"י הנאשם, לאחר דבריה של הנאשמת, כלומר, אם נאמרו הדברים וודאי היו נשמעים בהקלטה, וכאמור - הם אינם מצויים בה.

מכל הנימוקים המפורטים לעיל, אני מוצאת את עדותה של המתלוננת כבלתי מהימנה, באופן שאינו מאפשר קביעת ממצא עובדתי על פיה.

ג. עדותו של עורך הדין עודד מזעקי:

בעדותו, סיפר עורך הדין כי ייצג את המתלוננת בתביעה שהוגשה למפקחת על המקרקעין, בגין שימוש בלתי חוקי של

הנאשמים בחצר הבניין המשותף בו גרים המתלוננת והנאשמים, וזאת בשל חוסר שיתוף פעולה מצד הנאשמים (עמוד 21 לפרוטוקול שורה 8-13). בהתייחסו לאירוע נשוא כתב האישום מסר עוה"ד מזעקי בעדותו הראשית, כי "בדין אצל המפקחת, היה דיון טעון, כל הזמן הם קיללו וכו', בגמר הדיון, הם התפרצו אלינו, התקרבו אלינו, קריספין ואשתו. מה שאני זוכר, לאורטל אשתו של קריספין היא אמרה שהיא תצטער על היום שהיא הגיעה לגור שם, וקריספין קילל אמר אני אזיין אותך, אראה לך מה זה, לגביי, חשבתי שעוד מעט הוא ירביץ לי, התחיל לקלל אותי, זבל, מנאייק, קוקסינל, ואחר כך איום אני אפתח לך את התחת, אתה מגן עליה, זה כדי להפחיד אותי שאני מגן עליה. ביקשתי מהמפקחת שתזמין משטרה. היא קראה לשומר שהוא הגיע, ולאחר מכן, ניגשנו למשטרה להגיש תלונה". (עמוד 21 לפרוטוקול שורה 20-25).

גירסה זו של העד מתיישבת עם הודעתו במשטרה, מיום האירוע, 26.03.2015 בשעה 14:46:

"לאחר שיצאה השופטת מהאולם אז ניגש אלי ונצמד אלי קריספין מרדכי ואמר לי "יא זבל, יא קוקסינל, יא מניאק, אני אפתח לך את התחת, יא ערבי יא מזדיין, יא זבל מגן עליה" (נ/3 שורה 6-7). וכן מסר, "אני מבקש להוסיף כי אשתו של מרדכי קריספין ששמה ענבל עמר קפצה מהכסא והתקרבה אלי ואל מרשתי אורטל וזל ואמרה "אני אתן לך להצטער על היום הזה שבאת לגור שם". (נ/3 שורה 11-13).

בחקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשמת מסר עורך הדין מזעקי, כי במועד האירוע היה מצויד במכשיר הקלטה וכי החל להקליט את האירוע רק לאחר שהסתיים הדיון ולאחר שהתחילה מהומה (עמוד 24 לפרוטוקול שורה 10-11). בהתייחסו לשאלת הסנגור באשר למעורבותו כנגד משפחת קריספין על מנת לקדם את האינטרסים של הלקוחה שלו, השיב עורך הדין " ממש לא, המטרה שלי להגן על עצמי" (עמוד 24 לפרוטוקול שורה 23).

בחקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשם שב העד על גרסתו וסיפר כי החל להקליט מיד כששמע את קללות הנאשמים. בהתייחס לשאלתו של הסנגור מדוע לא מופיע בתמלול ההקלטה האיום כפי שהוא טוען השיב עורך הדין " למה לא מופיעות פה המילים אני אפתח לך את התחת, אני לא יודע, הן נאמרו בצורה הכי ברורה" (עמוד 28 לפרוטוקול שורה 27).

בחינת מהימנות עדותו של עוה"ד מזעקי:

לשאלת עצם אמירת הדברים ע"י הנאשמים, אני מוצאת לקבל את גרסתו.

ראשית, גרסתו של העד בדבר הדברים נאמרו ע"י הנאשמים, נתמכת בהקלטה. דבריה של הנאשמת, כפי גרסתו, נשמעים במלואם במלל המוקלט. דברי הנאשם, כפי גרסת העד, נשמעים גם הם בהקלטה, במלואם, למעט המשפט המלא "אני אפתח לך את התחת". יחד עם זאת, בדקה 0:35 להקלטה, נשמע הנאשם אומר בבירור את המילה "ת'תחת". לדעתי, די במילה זו הנשמעת בהקלטה, בכדי להוות חיזוק משמעותי לעדות המתלונן, כי המשפט "אני אפתח לך את התחת" נאמר - כולו - ע"י הנאשם.

שנית, כפי שצוין לעיל, גרסתו של העד, בהודעתו במשטרה, בעדותו לפני ובמסגרת חקירתו הנגדית נותרה עקבית

יצוין, כי לא סברתי שאי התאמות מסוימות בין עדות המתלוננת לעדות עוה"ד מזעקי באשר למיקום הנוכחים בחלל אולם הדיונים, במהלך האירוע והרצף הכרונולוגי, מהוות סתירות שיש בהן כדי לשלול את מהימנות גרסתו, בפרט שעה שכאמור קבעתי כי אין מקום לקבוע כל ממצא על בסיס גרסת המתלוננת. זאת ועוד, טענת הנאשם שנשמעה בעדותו, כי בין המתלוננת לעוה"ד מזעקי יש קשר אישי, נטענה בעלמא ולא נתמכה בכל ראייה, ולכן לא מצאתי ליתן לה כל משקל.

ד. עדות הנאשמת:

הנאשמת בעדותה, תיארה את שאירע באולם המפקחת וכי כאשר הסתיים הדיון והחלו ויכוחים בין בעלה לבין המתלוננת אמרה הנאשמת לבעלה " **עזוב עזוב, היא תצטר שבה לגור אצלנו**" (עמוד 33 שורה 18), כאשר כוונתה הייתה שהמתלוננת תחוש אי נוחות בביתה שלה, בשל העובדה שמדובר בבית משותף שחיים בו ילדים ויש רעש, ולא כדברי איום. הנאשמת ציינה בעדותה, כי לבעלה מזג חם וכי הוא נגד דבר בשפה לא יפה, ואף אמרה " **בעלי לא יודע לשלוט בעצמו**" (עמ' 34, ש' 14) ולכן ניסתה - תוך כדי האירוע - להרגיע אותו והפצירה בו שיחדל מדברי הגידופים והקללות.

בחקירתה הנגדית, שבה הנאשמת על גרסתה ביחס לדברים שנאמרו על ידה, אך כאשר נשאלה מהם הדברים שנאמרו ע"י בעלה, השיבה כי אינה זוכרת. על טענה זו חזרה, מספר פעמים, (ר' עמ' 36-37 לפרוטוקול).

בחינת מהימנות עדותה של הנאשמת:

לאחר שבחנתי את דבריה של הנאשמת, אל מול הודעתה במשטרה ואל מול יתר הראיות בתיק (ההקלטה ועדותו של עוה"ד מזעקי), מצאתי כי יש לדחות את גרסתה.

ראשית, בהקלטה נשמעת הנאשמת אומרת, מפורשות, את המילים אומרת " **תשמעי אותי.. אני אתן לך להצטר על היום הזה שבאת לגור שם**" (דקה 0:08). הדברים נאמרים בגוף שני, ולא בגוף שלישי, ולכן אני דוחה את טענתה כאילו דיברה אל בעלה ביחס למתלוננת ולא ישירות אל המתלוננת.

שנית, בהודעתה במשטרה הייתה גרסתה של הנאשמת לא עקבית. תחילה, הכחישה הנאשמת באופן גורף את אמירת הדברים, על ידה ועל ידי בעלה. לאחר שנאמר לה שקיימת הקלטה שבה היא נשמעת מבקשת מבעלה להפסיק לדבר לא יפה, טענה הנאשמת כי "זה היה בביהמ"ש כשהשופט עוד הייתה והוא התעצבן ודיבר כל מיני דברים" (ר' ת/5, ש' 23), ורק לאחר שהושמעה לה הקלטה, השיבה הנאשמת כי היא מזהה את הקול של עצמה, ואז טענה כי אמרה את הדברים לבעלה ולא למתלוננת ואישרה שבעלה דיבר "לא יפה, יש לו פה מסריח" (שם, ש' 35).

שלישית, טענת הנאשמת כי אינה זוכרת את הדברים שנאמרו ע"י בעלה, היא בלתי סבירה בעיני. הנאשמת - עפ"י כל העדויות - עמדה קרוב לבעלה, וכפי שעולה מן הראיות ניסתה להסות אותו מאמירותיו ומהשמעת הגידופים. הנאשמת לא טענה לשכחה באשר לכל פרט אחר בהתרחשות. ולכן, טענתה כי אינה זוכרת את הדברים שנאמרו, מתיישבת יותר

עם אי אמירת הדברים לאשורם ובמלואם, מאשר עם העדר זיכרון אמיתי.

ה. עדות הנאשם:

בעדותו סיפר הנאשם על שארע וכי לאחר שהסתיים הדיון פנה לעורך הדין אשר ייצג את המתלוננת. בעדותו, אישר הנאשם כי גידף וקילל את עוה"ד, אך הכחיש את הטענה לפיה איים על המתלוננת ועורך דינה וסיפר כי **"אני קיללתי. אני מודה. ניבלתי את הפה שלי, אבל לא איימתי עליו בשום דבר. אין איומים"** (עמוד 42 שורה 26).

בחקירתו אישר הנאשם, כי ניתן צו הדדי למניעת הטרדה מאיימת, בינו לבין המתלוננת, לפיו חל על הנאשם איסור לדבר, להטריד או לפנות למתלוננת וטען כי במועד האירוע נשוא כתב האישום פנה לעורך הדין ולא אליה.

עוד אישר הנאשם בחקירתו נגדית, כי קילל את עורך הדין בכל הקללות המיוחסות לו אולם בהתייחס לאיום **"אני אזיין אותך, אפתח לך את התחת"** השיב הנאשם כי יכול להיות שאמר לו את זה (עמוד 45 שורה 8-3) אולם בהמשך הכחיש הנאשם וטען כי לא איים עליו וכפי שהעיד **" לא לא איימתי עליו, לא אמרתי לו, אני זוכר כמעט את כל הקללות"** (עמוד 47 שורה 13).

בבחינת עדותו של הנאשם אני מוצאת מספר קשיים:

ראשית, בחקירתו במשטרה הכחיש הנאשם באופן גורף, כי פנה למתלוננת או לעוה"ד מזעקי וטען כי בסוף הדיון יצא מהאולם **"שקר וכזב, לא דיברתי אתה אף מילה, יצאנו בחוץ חיכינו לפרוטוקול והלכנו..."** (ת/4 עמוד 2 שורה 29). בהתייחס לשאלת החוקר באשר לאיום על עורך הדין השיב הנאשם **" שקר וכזב לא היו דברים כאלה בכלל לא דיברתי אותו"** (ת/4 עמוד 2 שורה 33). אולם, בעדותו בפני חזר בו הנאשם והודה כי אכן משהסתיים הדיון קם מקומו ופנה לעבר עורך הדין והחל לקלל אותו **"היה דיון, לקראת סוף הדיון, כשהיא קמה ונכנסה ללשכה שלה, אז אני עמדתי וכאילו רציתי לבוא לקראת, לכיוון עורך הדין הזה"** (עמוד 42 שורה 22-23); **"אני קיללתי. אני מודה. ניבלתי את הפה שלי, אבל לא איימתי עליו בשום דבר. אין איומים"** (עמוד 42 שורה 26).

שנית, בחקירתו במשטרה ובמסגרת ההודעה כפי שהוצגה בפני טען הנאשם כי אינו מזהה את קולו או את קולה של הנאשמת (ת/4 שורה 36-37). אולם במסגרת חקירתו הנגדית אישר הנאשם, כי אכן מדובר בקולו וכי הוא מזהה אותו (עמוד 46 שורה 12;15).

כאמור, בגרסתו של הנאשם סתירות מהותיות ומשמעותיות. יתרה מכך, גרסתו כפי שהוצגה בבית המשפט הינה גרסה כבושה, השונה מהותית מן הגרסה אשר מסר בהודעתו במשטרה וככזו המשקל אשר ניתן לייחס לה הינו נמוך ביותר.

שלישית, גרסת הנאשם, לפיה כלל לא פנה אל המתלוננת וכן כי לא אמר את המילים **"אני אפתח לך את התחת"**, אינה מתיישבת עם ההקלטה. שכן, מן ההקלטה עולה, כי לפחות פעם אחת הוא פונה אל המתלוננת ועוה"ד מזעקי יחד,

באומרו "שקרנים, שקרנים, גועל נפש" (דקה 0:26), וכן כי אמר את המילה "ת'תחת" (בדקה 0:35).

לאור כל המפורט לעיל, אני קובעת כי גרסת הנאשם, אינה מהימנה ואני דוחה אותה.

3. הפן המשפטי:

עבירת האיומים:

סעיף 192 לחוק העונשין קובע כי:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים."

יסודות עבירת האיומים נותחו בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל פ"ד מג(3) 373 כדלקמן:

"שני יסודות לה לעבירת האיומים. האחד יסוד המעשה: 'המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר', והיסוד השני הוא היסוד הנפשי: 'בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו'... מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלוות נפשו של הפרט... מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין."

ואולם, בחינת תוכנו של האיום לא נעשית לפי קנה מידה סובייקטיבי של האדם כלפיו הופנה האיום אלא כדברי השופט ברנזון בע"פ 237/53 כהן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ח 295 בעמ' 299:

"איוס הוא דבר אובייקטיבי שישלבחון ולשקול אותו לפיהנסיבותשלכלמקרהומקרה. מספיקאםבנסיבותהמלוותדרשהמסוימתבמקרה הקונקרטי, עלולההדרשהלהטיילפחדאובהלהבלבולשלאדםרגיל";

וכדברי השופט גולדברג בעניין ליכטמן (עמ' 378-379)

"מכאן שלא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו, הם שקובעים אם יש בדברים משום איום אם לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה."

וכן ר' ע"פ 3779/99 חמדני נ' מדינת ישראל פ"ד נב(1) 415, 408

"... יש לבחון את התקיימותו של האיום לפי אמת מידה אובייקטיבית, היינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום".

ועוד ב - רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל (פ"ד ס(4) 95, בעמ' 116), בעמ' 128 שם נאמר באשר ליסוד הנפשי כי:

"בהתקיים מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום - הוא המאיים - כי אז מתקיים היסוד הנפשי הנדרש..."

הנה כי כן: ההלכה היא כי המבחן לקיומו של איום אינו סובייקטיבי. השאלה היא האם אדם מן הישוב, בנעלי מי שבפניו הושמע הביטוי, היה רואה בביטוי, באופן בו נאמר ובנסיבותיו, כביטוי מאיים או מפחיד.

בהינתן הלכה זו, נבדוק כעת את גיבושה של העבירה בנסיבות המקרה.

מן הכלל אל הפרט

האם הנאשמת ביצעה עבירה של אימים:

באשר ליסוד העובדתי של העבירה, אני קובעת כי הוא מתקיים. כמפורט לעיל, מן ההקלטה עולה בבירור שהנאשמת אומרת בדקה 0:08, "תשמעי אותי.. אני אתן לך להצטער על היום הזה שבאת לגור שם". להקלטה, מצטרפת עדותו של עוה"ד מזעקי, ואף הנאשמת עצמה, מודה כי אמרה את הדברים, אך לא בגוף שני כלפי המתלוננת, אלא בגוף שלישי, כשהיא מדבר עם בעלה. לאחר שדחיתי את גרסת הנאשמת, אני קובעת כאמור, כי הדברים נאמרו על ידה כלפי המתלוננת.

יחד עם זאת, בחינת היסוד הנפשי ובחינת תוכנו של האיום מעלים בעיני ספק סביר, כי הדברים עולים כדי איום.

מן העדויות עולה, כי הדברים נאמרו ע"י הנאשמת, כאמירה בודדת וכי הנאשמת לא פונה אל המתלוננת ואל עורך דינה, בשום צורה, פעם נוספת באירוע. יתרה מכך, כאשר הנאשם - בעלה של הנאשמת, מתחיל בסדרת גידופים וקללות, מפצירה בו הנאשמת כי יחדל מהתנהגותו. התנהגותה של הנאשמת אינם מתיישבים עם התנהגותו של אדם המבקש לזרוע פחד ואימה ברעהו. זאת ועוד, במבחן האובייקטיבי, בנסיבות העניין, לא סברתי כי יש בדברים שנאמרו בכדי להוות איום קונקרטי, ממשי, וכזה שיש בו בכדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב, אלא אמירה כללית שלא ניתן לשייך אותה לא לפגיעה בגופה של המתלוננת ולא בפגיעה בנכסיה. למעלה מן הצורך, ואף שהמבחן אינו סובייקטיבי, יצוין כי המתלוננת לא ראתה עצמה מאוימת בזמן האירוע, שכן - כפי שקבעתי לעיל - ניכר מן ההקלטה שהמתלוננת כלל לא ערה ולמצער לא מגיבה למתרחש, אלא ממשיכה בענייניה.

מן הנימוקים האמורים, אני קובעת בעניינה של הנאשמת, כי היסוד הנפשי, אינו מתקיים וכי הדברים שנאמרו אינם עולים כדי איומים כהגדרת החוק.

לפיכך, החלטתי לזכות את הנאשמת מן העבירה המיוחסת לה.

האם הנאשם ביצעה עבירה של איומים:

לאחר סקירת הראיות ובחינתן, נחה דעתי כי התשובה לשאלה זו הינה חיובית, ביחס לדברים המיוחסים לו כי אמר לעוה"ד מזעקי (כפי המפורט בסעיף א.3 לכתב האישום, אך שלישית ביחס לדברים המיוחסים לו כי אמר למתלוננת (בסעיף א.2) לכתב האישום.

לעניין סעיף א.2 לכתב האישום:

כפי שפורט לעיל האמירה המיוחסת לנאשם, לפיה אמר למתלוננת את המילים "אני עוד אראה לך מה זה, אני אזיין אותך ואפתח לך את התחת", אינה עולה מההקלטה ואף לא מעדויותיהם של מי מהמעורבים, למעט המתלוננת. מן הנימוקים המפורטים לעיל, קבעתי כי עדותה של המתלוננת אינה מהימנה.

מן הנימוקים האמורים, אני קובעת כי היסוד העובדתי ביחס לעבירת האיומים המיוחסת לנאשם בסעיף א.2 לכתב האישום אינו מתקיים ולכן אני מזכה אותו מעבירת האיומים כלפי המתלוננת.

לעניין סעיף א.3 לכתב האישום התמונה שונה:

כפי שפורט בהרחבה לעיל, אין חולק, כי הנאשם אמר לעוה"ד מזעקי את המילים "יא זבל", "יא קוקסינל", "יא מניאק", "יא ערבי", "יא מזדיין", "יא זבל" והדברים עולים באופן ברור, הן מההקלטה, הן מעדותו של עוה"ד מזעקי והן מעדות הנאשם.

באשר למילים "אני אפתח לך את התחת" - לאחר שאימצתי את גרסתו של עוה"ד מזעקי ודחיתי את גרסת הנאשם בהיותה גרסה כבושה ומרובת סתירות מהותיות, וכן לאחר שקבעתי כי בהקלטה נשמע הנאשם אומר את המילה "ת'תחת" (בדקה 0:35). אני קובעת, כי היסוד העובדתי של העבירה מתקיים וכי הנאשם אכן אמר לעוה"ד מזעקי את המילים "אני אפתח לך את התחת".

עוד אני קובעת, כי גם היסוד הנפשי של עבירת האיומים מתקיים ביחס לאמירה זו -

המדובר באמירה שאמר הנאשם, בתום דיון אצל המפקחת על המקרקעין לאחר שזו קבעה איסורים ביחס לשימוש בחצר הבית המשותף, לבקשת המתלוננת ועורך דינה. הדברים נאמרים, בתוך שטף של דברי בלע וגידופים, שאף הנאשמים מאשרים בעדותם שהיו בוטים וקשים. הדברים נאמרו בהקשר של ייצוגו של עוה"ד מזעקי את המתלוננת, כך

ניתן למשל ללמוד מהאמירה, "**אתה מגן עליה, חתיכת זבל**". הדברים נאמרים בתוך אולם דיונים, שאינו חלל גדול, לאחר שגורם הסמכות - המפקחת - יוצא מהאולם ולאחר שאימצתי את גרסתו של עוה"ד מזעקי ודחיתי את גרסת המתלונן, הרי שיש לקבוע כי הדברים נאמרו כשהנאשם מתקרב מאוד אל עוה"ד.

בנסיבות האמורות, אני קובעת כי במבחן אובייקטיבי של אדם מן היישוב, ניתן לראות בכך כאיום, כניסיון להפחיד את עוה"ד ולהרתיע אותו מלהמשיך ולייצג את המתלוננת בהליך, זאת אף אם תתקבל טענת הנאשמים כי בפועל עוה"ד מזעקי עצמו לא חש מאוים, אלא ניסה רק ניסה להעניק ללקוחה שלו יתרון דיוני בהליך המשפטי.

אשר על כן, לאחר ששוכנעתי ששני יסודות העבירה מתקיימים, אני קובעת כי יש להרשיע את הנאשם בעבירת איומים.

האם ביצע הנאשם עבירה של הפרת הוראה חוקית:

כאמור, בהתאם להחלטת כב' השופטת עינת רון, מיום 20.11.14, ניתן צו הדדי בעניינם של הנאשם והמתלוננת, האוסר עליהם ליצור קשר כלשהו זה עם זה להטריד בדיבור או בהתנהגות.

נשאלת השאלה, האם בהתנהלותו של הנאשם כפי שהיא עולה מן הראיות, היה בכדי להפר את הוראות הצו.

לאחר ששבתי ובחנתי את הדברים, התעורר בליבי סביר ביחס לביצועה של עבירה זו כלפי המתלוננת.

כאמור, דבריו הקשים של הנאשם הופנו- רובם ככולם - כלפי עוה"ד מזעקי. האמירה היחידה שאומר הנאשם, המופנית גם אל המתלוננת היא "שקרנים, שקרנים, גועל נפש" (דקה 0:26). יצוין, כי הנאשם נכח באולם הדיונים, לאחר שזומן כדין לדיון, ווודאי שאין בעצם נוכחותו באולם בכדי להוות הפרת הוראה חוקית. לדידי, גם באמירה הכללית היחידה המופנית אל המתלוננת, אין בכדי להוות הפרה של הצו - משום יצירת קשר או הטרדה - בפרט לאחר שקבעתי שהמתלוננת כלל לא שמה ליבה אל המתרחש ועסקה בענייניה באותן שניות.

לפיכך, מצאתי לזכות את הנאשם מעבירה של הפרת הוראה חוקית.

4. סוף דברי:

אני מזכה את הנאשמת מביצוע עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

אני מזכה את הנאשם מביצוע עבירת איומים, כלפי המתלוננת, אך מרשיעה אותו בביצוע עבירת איומים כלפי עוה"ד עודד מזעקי, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

אני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של הפרה הוראה חוקית - עבירה לפי סעיף 287(א), לחוק העונשין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ו תמוז תשע"ז, 20 יולי 2017, במעמד הצדדים